

dette kun er Tilfældet, fordi den højere Lold forhindrer Indførelsen af simple Osteforter. Da Ost dog er et sundt, billigt og nærrende Fødemiddel, navnlig for den arbejdende Stand, saa tror jeg, at der allerede af den Grund vilde være al Anledning til at ophæve Ostetolden aldeles; men jeg har en anden Grund, hvorfor jeg personlig især gjerne vilde af med den. Maaſte jeg ſtaar temmelig ene paa dette Standpunkt, men det vil ikke forhindre mig i at udtale det. Vort Agerbrug kan ikke siges at være et forkalet Varn med Hensyn til Statsunderſtøttelse, med Hensyn til Beſtyttelse; Ostetolden, er ſaavidt jeg veed, den eneſte Beſtyttelse, ſom Agerbruget kan glæde ſig ved, hvorfor ſtulle vi ſaa beholde dette Odium paa os? Naar der kan indføres Hundreder Tusinder Ldr. Korn og Mais her til Landet, naar der kan indføres fiuſt Smør, kunſtigt Smør fra Amerika, Mærger og Butterne fra Holland, Maſſer af henſogt Kjød fra Chitago — Corned beef — Maſſer af ildeſmagende, tilbels trifinbeſængt Flæſk fra Amerika, hvorfor ſtulle ſaa ikke vort Agerbrug kunne taale Indførelſen af en Smule ſimpel, men ſund og billig Meierioſt fra vore tidligere Medunderſaatter i Slesvig og Holſten, det ſkønner jeg ikke. Salsfald vilde jeg grumme gjerne af med denne eneſtaaende Beſtyttelse paa vort Landbrug; kunne vi taale at miſte den paa alle andre Omraader, vilde vi ogſaa kunne taale den der.

Jeg ſkal derefter gaa over til at beſtjæftige mig ſaa godt ſom udelukkende med det Vmne, uden hvilket jeg ikke ſkulde have tilladt mig at udbede mig Ordet; det er Skibsafgiften. Den ærede 5te Landskingsmand for 2den Kreds (Schlegel) udtalte allerede iforgaars, at det var en Sag, der var fortærſket. Denne Sag har ſiden den Tid gjenneſtaaet adſtillige Gjennemtæſninger, og det er alſaa ikke meget opmuntrende for mig at paany at tage den frem. Det ærede Medlem viſte imidlertid ſelv praktiſt, at der, til Krods for, at Sagen var fortærſket, dog kunde komme nye og friſke Korn frem af den. Han kom nemlig til en ret ſlaaende Parallel mellem Landeveie, der anlægges og vedligeholdes af Partiforsafgifterne, og Søveie, der jo belyſes og afmærkes, og hvortil Udgifterne ogſaa ret naturligt kunne hentes i en Afgift af Skibe. Det ærede 5te Medlem for 1ørſte Kreds (Harald Hansen) udtalte blandt Andet, at, naar man endelig vilde forandre Noget i Skibsafgiften, da var det uheldigt at blive ſtaaende ved en Nedsættelse til det Halve, thi en ſaadan Nedsættelse kunde ligefrem være til Skade for Skibſarten, idet denne Afgifts-Foringeſe kunde bevirke, at hele Afgiften blev ſaa liden, at det i mange Tilfælde kunde være yderſt vanſkeligt at ſaae den fordelt paa Varerne, og Skibene ſaa maatte komme til at bære den ſelv. Hvorvidt denne Sætning, der lyder noget paradogal, er rigtig eller ikke, ſkal jeg

ikke nærmere gaa ind paa. Jeg tager den kun til Indtægt for min Betragtning. Det ærede 7de Medlem for 1ſte Kreds (Wagen), udtalte ſig ogſaa igaar om Skibsafgiften, og det glædede mig at høre den ganſke overordentlig varme Inter-eſſe, han nævner for Skibſarten. Efter at denne Inter-eſſe havde ſundet Udtryk i varme Ord, udtalte han ordret: „Jeg tror derfor, hvis det er et Moment af Betydning ved en Skat, at den føles ſom en tyngende og trykkende Byrde, og det er en ſærlig Grund til at ophæve den, gælder det jo i allerhøjſte Grad om Skibsafgiften.“ Denne Sætning ſtaar i den allebedſte Forbindelse med, hvad det ærede Medlem forud havde ſagt om Skibſarten, men umiddelbart efter ſiger han: „Skibsafgiften for Udgaende tror jeg nu heller ikke, Nogen ſaa let vil holde paa. Det er jo mere og mere blevet anerkjendt, at den virker ſom en Udførjelstold paa Varerne.“ Derefter gik han over til at omtale, at omtrent det Samme finder Sted for indgaende Skibes Vedkommende, det vil ſige, at Afgiften hviler paa Varerne, og han udtalte ſig udfølgelig om den meget ulige Fordeling, ſom derved finder Sted ad denne Beſtætningsvet. Den ærede Taler omtalte forud Indkomſtſtatten og brugte et Udtryk om, at denne Skat behøvede man ikke at være ſaa bange for, den var ikke ſaa let at ſaae, ſom man troede, thi den ſjærlighed, der bæres til Skue for den, var af en meget platonisk Art. Jeg kan ikke negte, at da jeg ſenere hen hørte hans Udtalelſer om Skibsafgiften, randt denne Ytring mig i Hu, jeg kunde ikke lade være at tænke paa, at det paa en vis Maade ogſaa var l'amour platonique, det ærede Medlem bar til Skue for Skibſarten, thi hans hele Ud-vikling gik ud paa, at denne Afgift bæres af Varerne, for udgaende Skibe var det en Udfør-jelstold, og for indgaende Skibe var det en aldeles ulige Beſtætning og Fortoldning af Varerne. Naar det er Varerne, der bære denne Afgift, ſom det ubetinget efter det ærede Medlems Dpgivende er, ſaa kan det dog paa ingen mulig Maade være en ſaadan i allerhøjſte Grad tyngende og tryk-kende Byrde paa Skibſarten. Gaar jeg alſaa ud fra den Antagelſe, at Skibsafgiften i Grunden ikke falder paa Skibene, men paa Va-terne — jeg tør i ſaa Henseende ikke ſige noget aldeles Beſtemt, men det synes jo, at den høit- agtede Finanzminiſter efter ſit Forelæggelſes-foredrag nærmest var tilbøielig til at tro, at denne Afgift hovedſagelig faldt paa Varerne, og mange andre Medlemmer have ſluttet ſig til denne Opfattelſe — gaar jeg alſaa ud fra, at Skibsafgiften i Grunden ſeiler under et falſt Flag, at den iſtebeifor at være en Afgift paa Skibene i Virkeligheden er en formummet Vare-told, ſaa forekommer det mig indlyſende og nat-URLigt, at denne Afgift er forkaſtelig. Den bli-ver paa den Maade en dobbelt Lold og tilmed en Lold, der erlægges efter Principer, ſom ere